

Πολιτική τοποθέτηση της «Συλλογικότητας για τον Κοινωνικό Αναρχισμό, Μαύρο και Κόκκινο»

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ Ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ:

η βαρβαρότητα της κρατικής θανατοπολιτικής

«Κάθε θάνατος στις μέρες μας είναι κρατική δολοφονία». Δεδομένου ότι αυτή είναι μια φράση που χρησιμοποιήσαμε έντονα το τελευταίο διάστημα για να κωδικοποιήσουμε την κοινωνική συνθήκη θα έλεγε κάποιος ότι, αν θέλουμε να περιγράψουμε το αντιθετικό σχήμα του γενικού τίτλου της εκδήλωσης θα ξεκινούσαμε από τη βαρβαρότητα. Ίσως είναι δυσάρεστο να ανοίγει μια τοποθέτηση πάνω σε αυτή τη βάση, ωστόσο καθόλου παράλογο, γιατί, όντως πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τα μάτια μας για να δούμε, να αντιληφθούμε τη βαρβαρότητα και ακόμη περισσότερο να αντιληφθούμε τους λόγους της ύπαρξής της για να μπορέσουμε να αντιπαρατεθούμε μαζί της -να συντρίψουμε τις αιτίες της. Στον κόσμο του ψεύτικου που συγκροτεί αυτή την περίοδο περισσότερο από ποτέ ό,τι ονομάζουμε κυρίαρχο λόγο η φράση με την οποία ανοίξαμε την τοποθέτηση μας μοιάζει τουλάχιστον υπερβολική. Οι έξαλλοι αναρχικοί τα βάζουν ξανά με το κράτος θα πουν. Κι όμως, ας δούμε τα γεγονότα ψυχρά, όταν μετά από έναν ολόκληρο χρόνο μετά το ξέσπασμα της πανδημίας δεν έχει υπάρξει καμία ουσιαστική μέριμνα ποιόν πρέπει να υποδείξουμε ως υπαίτιο για τους 8.500 νεκρούς μέχρι τώρα, μήπως το κακό το ριζικό μας που έλεγε κι ο Βάρναλης; Όταν εξαιτίας της δομικής αδυναμίας να ανταποκριθεί το κρατικο-καπιταλιστικό σύστημα στις κοινωνικές ανάγκες μετατρέπονται τα νοσοκομεία σε δομές αντιμετώπισης μιας ασθένειας, ποιος ευθύνεται για όσους δεν πεθαίνουν από covid αλλά από το παράλληλο έλλειμμα στην περίθαλψη;

Ακόμα – ακόμα και σε περιστατικά που θα διεκδικούσαν να μη συνδέονται με το πολιτικό προσωπικό και την εγκληματική διαχείριση, η πραγματικότητα δείχνει ότι η εξουσία τους δολοφονεί και δεν δίνει λογαριασμό σε κανέναν, όπως στην περίπτωση του Ιάσονα. Κι αυτά βέβαια είναι όσα τουλάχιστον με τον έναν ή τον άλλον τρόπο καταλήγουν – παρά τις απόπειρες συγκάλυψης – να τα μαθαίνουμε με διάφορους τρόπους. Μόνο τους τελευταίους μήνες έχουν χάσει τη ζωή τους ένας κρατούμενος από φλεγμονή στο δόντι και μια κρατούμενη ακόμη, όπως επίσης άλλοι δύο μετανάστες σε κέντρα κράτησης (Κόρινθο και Κω) βρήκαν τραγικό θάνατο, όταν ο ένας κρεμάστηκε εξαιτίας της απόφασης για επέκταση της κράτησής του, ενώ ένας ακόμη πέθανε από περιτονίτιδα που ξεκίνησε από κρίση σκωληκοειδίτιδας, αφού αφέθηκε για 3 μέρες χωρίς καμία ιατρική περίθαλψη... Κι αυτά είναι, επαναλαμβάνουμε μόνο όσα κι εμείς κατορθώσαμε να πληροφορηθούμε. Και αν δεν αναλαμβάνει κανείς την άμεση και προφανή ευθύνη που προκύπτει όταν χτυπάει έναν άνθρωπο με το αυτοκίνητο ή όταν αφήνει

κάποιον να πεθάνει αβοήθητος, μήπως θα αναλάβει την ευθύνη για την κοινωνική γενοκτονία που θα ξεσπάσει μόλις γίνει σε όλη την έκταση ορατή η νέα καταστροφή των εργαζόμενων, των κατώτερων λαϊκών στρωμάτων εξαιτίας της ακολουθούμενης κρατικής πολιτικής; Αμφιβάλλουμε ιδιαιτέρως. Άλλωστε αυτό δεν θα είναι κάποιο «ατύχημα», όπως τα λένε, σαν αυτό που έστειλε στον θάνατο 3 εργάτες στην Εύβοια, αλλά προμελετημένο σχέδιο.

Το κυνικό επιχείρημα που έρχονται να χρησιμοποιήσουν οι απολογητές της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης στις νέες κρισιακές συνθήκες της πανδημίας προέρχεται από το παρελθόν, αλλά με έναν ακόμη πιο παράδοξο τρόπο. Όπως παλιότερα για να δικαιολογήσουν την επέκταση της καπιταλιστικής αθλιότητας σε ολόκληρο τον πλανήτη χρησιμοποίησαν το ιδεολόγημα του τέλους της ιστορίας που βασιζόνταν στην αφήγηση ότι «παντού έτσι γίνεται σε ολόκληρο τον κόσμο», σήμερα χρησιμοποιείται το ίδιο επιχείρημα και για την απόλυτη χρεοκοπία του συστήματος, το οποίο όμως συνεχίζει να αποτελεί δήθεν μονόδρομο. «Δεν είναι μόνο στην Ελλάδα αυτή η διαχείριση αλλά σχεδόν παντού», θα έλεγαν αλήθεια, αν αυτό σήμαινε ακριβώς ότι ο καπιταλισμός δεν έχει χρεοκοπήσει μόνο στην Ελλάδα αλλά παντού στον πλανήτη. Ναι, αυτό φυσικά είναι μια ακριβής δήλωση. Γι' αυτό ολοένα επανέρχεται η φράση του Γκράμσι για την εποχή των τεράτων, όταν περιγράφει την περίοδο όπου το παλιό έχει πεθάνει αλλά ακόμη το καινούργιο δεν έχει γεννηθεί. Διαχρονικά στην ιστορία οι περίοδοι παρακμής και σήψης των πολιτικό-κοινωνικών συστημάτων αναγνωρίζονταν σε τελικό βαθμό σε σχέση με τη δυνατότητα που είχαν να προστατέψουν την επικράτειά τους και τους υπηκόους τους. Σήμερα αυτή η αδυναμία είναι κραυγαλέα, καθώς έρχεται σε ευθεία αντίφαση με τις δυνατότητες που υπάρχουν σε όλα τα επίπεδα, πρόληψης, περίθαλψης, διάγνωσης και θεραπείας. Είναι η ίδια η φύση του καπιταλισμού που αποτρέπει ως κοστοβόρες όλες τις αποφάσεις για πραγματική και καθολική προστασία του πληθυσμού. Και τα πράγματα θα ήταν ακόμη χειρότερα για εμάς, για τους εκμεταλλευόμενους, αν ο καπιταλισμός δεν είχε ανάγκη την εργασία μας για να μπορέσει να αναπαράξει τον εαυτό του, τα πλούτη των αφεντικών, την κλεμμένη εργασία δηλαδή του εργάτη. Αυτά είναι λοιπόν τα όρια μέσα στα οποία κινείται το σύστημα και καμιά κυβερνητική διαχείριση δεν μπορεί να τα υπερβεί αποφασιστικά. Από αυτές τις προκείμενες αντλήθηκε το σύνθημά μας ΟΥΤΕ ΥΓΕΙΑ ΟΥΤΕ ΕΛΕΥΘΡΙΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΠΕΡΝΕΙ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ. Εδώ οφείλουμε μάλιστα να αναφέρουμε επίσης ότι αν το κράτος επιβλήθηκε εν μέρει στην αγορά (μέσω των λοκ-ντάουν) βασικό κριτήριο για αυτό δεν αποτελούσε ο ανθρώπινος παράγοντας αλλά η ίδια η αδυναμία μέρους της αγοράς να ανταπεξέλθει στις πιέσεις, πράγμα που αποδεικνύεται άλλωστε από το γεγονός ότι οι παραγωγικές μονάδες δεν σταμάτησαν πουθενά στον κόσμο, μετατρεπόμενες έτσι στις μεγαλύτερες εστίες μετάδοσης της ασθένειας. Τη δε χασούρα που πιθανά υπέστησαν τα μεσαία στρώματα θα την καλύψουν – όσοι φυσικά αντέξουν τη βίαιη αναδιάρθρωση – με τη νέα λεηλασία στα εργασιακά δικαιώματα και την περαιτέρω συμπίεση του εργατικού κόστους που θα έρθουν το αμέσως επόμενο διάστημα,

μαζί με το νέο αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο που ετοιμάζεται με πυρετώδεις ρυθμούς.

ο πολιτικός σχεδιασμός της προληπτικής αντιεξέγερσης

Το κράτος ήθελε να φτάσει σε εκείνο το σημείο του απόλυτου ξεδιπλώματος της νέας καπιταλιστικής επίθεσης, χρησιμοποιώντας την πανδημία ως πολιτικό εργαλείο που θα εξυπηρετούσε το σύνολο των σχεδιασμών του. Κατά τη διάρκεια της σκληρής καραντίνας, όταν ο πληθυσμός επιχειρούσε να αυτοπροστατευτεί με τον όποιο πρόσφορο τρόπο και έκαναν την εμφάνισή τους τα πρώτα δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης από την άλλη πλευρά η παραγωγή νομοσχεδίων από την κυβέρνηση χτύπησε κόκκινο. Ό,τι εποφθαλμιούσε να εντάξει με πιο εντατικούς όρους το κεφάλαιο στην κυκλοφορία του αποτέλεσε τη ραχοκοκαλιά των νόμων που ψηφίστηκαν από τη ΝΔ (και κατά 50% από την αξιωματική αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ) ειδικότερα από το περασμένο Μάρτιο κι έπειτα. Περιβάλλον, εκπαίδευση, εργασία, όλες οι πτυχές της κοινωνικής ζωής μπήκαν στο στόχαστρο της κυβέρνησης, ώστε να χαριστούν στο ντόπιο και διεθνές μεγάλο κεφάλαιο. Έχοντας στα πανιά της τον αέρα της ακροδεξιάς ηγεμονίας, η οποία χτίστηκε με τα συντρίμια των αυταπατών που έσπειρε η κυβερνώσα Αριστερά, οδηγώντας στην ήττα και το βάθεμα της απογοήτευσης στα λαϊκά στρώματα και την εργατική τάξη, η ΝΔ θεώρησε ότι επιτέλους βρήκε την ευκαιρία να φέρει το μεταπολιτευτικό μοντέλο όσο αφορά στα δικαιώματα στα ιδεώδη πρότυπα του Βορίδη και όσο αφορά την επίθεση στα εργατικά συμφέροντα στα πρότυπα του Συνδέσμου Βιομηχάνων. Δεν είναι διόλου τυχαίο ποια νομοθετήματα πρόστρεξαν να περάσουν όσο καλούσαν τον κόσμο να μείνει σπίτι. Είναι όλα αυτά τα πεδία όπου μεταπολιτευτικά είχαν εκδηλώσει τις μεγαλύτερες αντιστάσεις. Στους εκπαιδευτικούς χώρους για την προάσπιση της δημόσιας παιδείας από τη νεολαία, σε σχολεία και σχολές με σκληρούς αγώνες, καταλήψεις, συγκρούσεις ακόμα και νεκρούς από την παρακρατική δράση των μηχανισμών τους. Από το εργατικό ταξικό κίνημα που επιχείρησε να θέσει αναχώματα στην παλίσρροια που σάρωσε τα εργατικά δικαιώματα, από τις τοπικές κοινωνίες οι οποίες ακόμη περισσότερο τα τελευταία χρόνια οργανώνονται για την προάσπιση του φυσικού περιβάλλοντος, το οποίο προσπαθούν να καταστρέψουν προς όφελος των υπερκερδών των ντόπιων ή πολυεθνικών εταιρειών.

Οι δυνάμεις της κοινωνικής αντίστασης και οι δυνάμεις της κρατικής επιβολής συγκροτούν την απόλυτη αντίθεση περιγράφουν τη σκληρή πάλη εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων, για να εξασφαλίσουν οι καταπιεστές ότι αυτές οι αναδιαρθρώσεις θα περάσουν και θα εφαρμοστούν απρόσκοπτα έπρεπε να εξορίσουν τη κοινωνική βάση από το δημόσιο πεδίο κι αυτό να καταληφθεί εξολοκλήρου από τα σώματα ασφαλείας, που ολοένα και περισσότερο λειτουργούν ως στρατός κατοχής, ελέγχοντας ολοένα και περισσότερες λειτουργίες της

κοινωνικής ζωής. Η αστυνομία μετατρέπεται εντατικώς σε ρυθμιστή της κοινωνικής ροής, του ρυθμού της ζωής μέσα ακριβώς από τον έλεγχο που επιβάλλει η εξουσία. Αυτή τη νέα συνθήκη επιχείρησαν να εκμεταλλευτούν επιβάλλοντας την *απουσία* της κοινωνίας.

Είναι, ωστόσο, μια απολύτως ανεδαφική τακτική να περιμένει κάποιος ότι οι κοινωνικές αντιστάσεις δεν θα βρουν τρόπο να ξεσπάσουν και οι πληβείοι δεν θα διεκδικήσουν κομμάτι από τη ζωή που τους κλέβει καθημερινά η εξουσία. Το κράτος γνωρίζει πολύ καλά ότι είναι θέμα χρόνου αυτές να εκδηλωθούν γι' αυτό στήνει ένα πλέγμα στρατηγικών επιλογών εφαρμόζοντας ένα σχέδιο *προληπτικής αντιξέγερσης*, το οποίο δεν στοχεύει – κι αυτό πρέπει να είναι ξεκάθαρο – απλά στο να απομονώσει το αναρχικό-επαναστατικό κίνημα, αυτό είναι μια μόνο όψη που αποσκοπεί στο να χτυπηθεί σφοδρά το πιο προχωρημένο και ριζοσπαστικό κομμάτι των κοινωνικών και ταξικών αγώνων. Κεντρικός στόχος του κρατικού σχεδιασμού παραμένει πάντα η συνολική καθυστόταξη των καταπιεσμένων και των εκμεταλλευόμενων, η έκφραση της προσδοκίας να εφαρμοστεί σιγή νεκροταφείου από την κοινωνική βάση, απέναντι στη φτώχεια την εξαθλίωση και τον κανιβαλισμό που προωθεί η καπιταλιστική δυστοπία. Το σχέδιο τους έχει σε σημεία του ένα πρωτοφανές βάθος καθώς εμπίπτει στη διαδικασία της καπιταλιστικής ολοκλήρωσης με ευρωενωσιακούς και αμερικανονατοϊκούς όρους. Οι καιροί είναι ρευστοί, η οσμή των διεθνών συγκρούσεων και των ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών φτάνει μέχρι τη Μεσόγειο και επιβάλλει τη διαδικασία περάσματος και στην Ελλάδα στη φάση της εγκαθίδρυσης ενός κράτους -δεσμοφύλακα με επιτακτικούς όρους. Αυτή η διαδικασία εκδηλώνεται με την ολοκληρωτική στρατιωτικοποίηση των δυνάμεων του δημόσιου ελέγχου, όχι απλά ως εφαρμοσμένη καταστολή από τα σώματα ασφαλείας, αλλά με την αναγωγή της αστυνομίας σε κοινωνικό παίκτη αυξημένης βαρύτητας, καθώς οι λόγοι για τους οποίους μπορεί να παρέμβει στην κοινωνία η αστυνομία και να καταστείλει εκφάνσεις της συνεχώς διευρύνονται, χωρίς να τίθεται κάποιο όριο στον ορίζοντα της αυταρχικότητας και της καταπίεσης. Ας μην ξεχνάμε ότι σύμφωνα με δήλωση του Έλληνα πρωθυπουργού τα σώματα ασφαλείας πριν ξεκινήσουν αυτόν τον τελευταίο πόλεμο κατά της πανδημίας είχαν ήδη διεξάγει έναν ακόμα εναντίον των κατατρεγμένων του κόσμου στα σύνορα του Έβρου. Επιπλέον η νομοθετική οχύρωση (βλ. την κατάπτυστη νομοθεσία χουντικής έμπνευσης για τις διαδηλώσεις) σημαίνει κάτι παραπάνω από το επίπεδο της κρατικής προετοιμασίας, μέσω της χρήσης της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας επιχειρούν να διαμορφώσουν μια ψευδαίσθηση διευρυμένης συναίνεσης στις νέες προσαγές που εκτοξεύονται ακατάπαυστα. Όλα τα παραπάνω πλάθουν τις νέες σχέσεις οι οποίες διαμορφώνουν τη νέα καθημερινότητα, ενώ το μυαλό, δηλαδή η ιδεολογική ηγεμονία παραμένει ο στόχος κάθε εξουσίας. Εκεί στοχεύει η καθολική σιωπή που επιβάλλουν, η προσπάθεια για απόλυτο έλεγχο της πληροφορίας μέσω των καθεστωτικών ΜΜΕ και συνολικά της έκφρασης (βλ. «αντιτρομοκρατικό» νομοσχέδιο για την τέχνη). Το κράτος γνωρίζει ότι η κοινωνία είναι ένα καζάνι που

βράζει, αυτό που προσπαθεί να αποφύγει πάση θυσία είναι να συνειδητοποιήσουν οι καταπιεσμένοι τη δύναμη που μπορούν να αντλήσουν από την αναγνώριση της συλλογικής τους οργής. Η οποία ήδη εκφράζεται και στην Ελλάδα αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο στην καρδιά του κτήνους τις ΗΠΑ αλλά και στη Χιλή, τη Γαλλία, την Τουρκία, την Πολωνία, τη Μιανμάρ.

Το ζήτημα, λοιπόν, που τίθεται είναι πόσο καλή θα είναι η οργάνωση της κοινωνικής οργής, πόσο θα καταφέρει να εμπνεύσει και να κινητοποιήσει τις ζωντανές δυνάμεις της κοινωνίας, πόσο μπορεί να οξύνει την αντιπαράθεση με το κράτος, την πολιτική διαχείριση και τους μισθοφόρους μπράβους των αφεντικών, στοχεύοντας πάντα στα ίδια τα αφεντικά.

το πρώτο ξέσπασμα των κοινωνικών – ταξικών αντιστάσεων στην Ελλάδα εν μέσω πανδημίας

Οι πρώτες σταγόνες της επερχόμενης καταιγίδας έχουν ήδη αρχίσει να γίνονται αισθητές. Χρειάστηκε αρχικά να παραμερίσουμε και να πολεμήσουμε με σθένος όλες τις συνομωσιολογικές ανοησίες που ακουγόντουσαν από τις πιο απίθανες πλευρές στην αρχή της πανδημίας, διαφυλάσσοντας τον πολιτικό χαρακτήρα του αναρχικού κινήματος και εκπέμποντας στον ρυθμό της αγωνίας των κοινωνικών αναγκών, καταρτίζοντας το σχέδιο της κοινωνικής αυτοάμυνας σε ότι έρχεται, ώστε να προϋποθέσουμε την ώρα της κοινωνικής απερίθρευσης. Ο αγώνας του πολιτικού κρατούμενου Δημήτρη Κουφοντίνα έπαιξε σημαντικό ρόλο στο ξεκλείδωμα μιας σειράς δυνατοτήτων για το κοινωνικό κίνημα. Και έτσι πρέπει κατά την άποψή μας να γίνει κατανοητός αυτός ο αγώνας. Την ώρα που ήταν αδύνατη η μαζική συσπείρωση στον δρόμο και μόνο οι οργανωμένες δυνάμεις επιχειρούσαν από το φθινόπωρο να κρατήσουν τη φλόγα της αντίστασης ζωντανή, η απεργία πείνας του Δ.Κ. λειτούργησε ως μια σπίθα. Έχοντας χαρακτηριστικά ενός αγώνα ζωής ή θανάτου όπως είναι και ο συνολικός αγώνας ενάντια στην κρατική διαχείριση της πανδημίας κατόρθωσε να δώσει το σθένος για να παραχθούν οι πρώτες συσπειρώσεις οι οποίες παρά την ολοκληρωτική καταστολή βρήκαν τον τρόπο να κινητοποιήσουν χιλιάδες. Το αίτημα του απεργού μπορεί να μη ικανοποιήθηκε, όπως συμβαίνει σε τέτοιες σκληρές συνθήκες που δόθηκε, όμως ο αγώνας του βρήκε δικαίωση ως κομμάτι συγκρότησης του κοινωνικού κινήματος αυτήν την περίοδο. Ο φοιτητικός αγώνας που ξέσπασε με αφορμή τον νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδης [ένα νομοσχέδιο που ξεκαθαρίζει με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο το σχέδιο υποτίμησης και διάλυσης του δημόσιου Πανεπιστημίου, καθώς φέρνει την αστυνομία μέσα ακριβώς για να κάνει αυτό που κάνει και σε όλα τα υπόλοιπα κοινωνικά πεδία να διαφυλάσσει τα συμφέροντα των αφεντικών, διαλύοντας εν τη γενέσει τους τις αντιστάσεις] υπήρξε ειδικά στη Θεσσαλονίκη το κίνημα που ξεδίπλωσε συνολικά τις δυνατότητες στην εκδήλωση των αντιστάσεων. Η αντίληψη που καλλιεργήθηκε σταδιακά στο ριζοσπαστικό φοιτητικό υποκείμενο παρουσίας και αγώνα μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους, μέσα στους

φοιτητικούς συλλόγους και τις σχολές μετά από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα μπόρεσε να αποδώσει συγκεκριμένους καρπούς. Η συσπείρωση ειδικά σε συγκεκριμένες σχολές γύρω από μια ριζοσπαστική αντίληψη όξυνσης της αντιπαράθεσης με το κράτος κατόρθωσε να γίνει το έναυσμα, να δώσει τον χώρο που αναζητούσαν οι φοιτητές και οι σπουδαστές για να συγκροτήσουν το κίνημά τους. Η κατάληψη της πρυτανείας αποτέλεσε τον πυροκροτητή για την ενδυνάμωση του κινήματος και το κατέβασμα στο δρόμο κάθε βδομάδα χιλιάδων ανθρώπων και για την αναζωογόνηση των συλλόγων, ενώ ταυτόχρονα έδωσε το στίγμα της ριζοσπαστικοποίησης των αντιλήψεων και του αγώνα. Μέσα στις πιο δύσκολες συνθήκες του lock-down και της καταστολής η κατάληψη της Πρυτανείας στάθηκε πεδίο ζύμωσης, έδωσε ώθηση για νέες καταλήψεις σε άλλες πόλεις, ενώ ξεμπρόστασε με τον πιο οφθαλμοφανή τρόπο μπροστά στα μάτια ολόκληρης της κοινωνίας τον κρατικό αυταρχισμό και την αστυνομική κτηνωδία. Ταυτόχρονα η όξυνση του αγώνα αποδυνάμωσε και ανέδειξε τη γύμνια των συμβιβασμένων και ηττοπαθών αντιλήψεων που είχαν εδραιωθεί για χρόνια μέσα στο φοιτητικό κίνημα. Αντιλήψεις οι οποίες αφού απουσίασαν στις πιο κρίσιμες στιγμές του αγώνα, έπειτα άρχισαν να κουνάνε το δάχτυλο στους αγωνιζόμενους φοιτητές για τους πιο απίθανους λόγους. Παρακολουθούμε με ενδιαφέρον τον δημόσιο διάλογο ακόμη και αυτό το μεγάλο κομμάτι του που σε γενικές γραμμές δεν είναι χρήσιμο στο χτίσιμο μιας αντίληψης, καθώς προέρχεται από τη μανία του ελέγχου και την πικρία της αποδυνάμωσης παρωχημένων τακτικών. Σπάνια μπαίνουμε στη διαδικασία να τις αναλύσουμε όχι γιατί φοβόμαστε την αντιπαράθεση, αλλά κυρίως γιατί είναι εξαιρετικά φτωχές. Κρίνοντας εξ ιδίων τα αλλότρια, πολλές αντιλήψεις ιδρώνουν να εντοπίσουν την ηγεσία του κινήματος και καταλήγουν σε λεκτικά μαστιγώματα του αναρχισμού, μιλώντας για διαδικασίες και αποφάσεις τις οποίες βασικά αγνοούν βαθιά. Καταλήγουν τελικά χωρίς καν να το συνειδητοποιούν να επιτίθενται στους ίδιους τους φοιτητές, οι οποίοι τους έχουν υπερκεράσει και το κίνημα, το οποίο ασφαλώς δεν έχει καμιά ηγεσία και κανένα πολιτικό κέντρο.

Τέλος και σημαντικότερο όλων, ο αγώνας στα πανεπιστήμια άνοιξε στο κοινωνικό πεδίο, εντάσσοντας όσους και όσες επιθυμούσαν να αντισταθούν στο σύνολο των κρατικών και κυβερνητικών προσταγών. Σπάζοντας τους επιμέρους ρόλους μέσα στην κίνηση του αγώνα οι φοιτητές δεν εξάντλησαν τη δυναμική του αγώνα τους σε συντεχνιακές διεκδικήσεις, αλλά έδωσαν συνολικά χαρακτηριστικά στον αγώνα τους, κατορθώνοντας στο μέτρο του δυνατού να έρθουν σε επαφή με τις κοινωνικές ανάγκες, για υγεία και ελευθερία, αλλά και τους αντίστοιχους αγώνες των υγειονομικών και ενάντια στην αστυνομοκρατία.

Δεν θα μπορούσαμε να μην αναφέρουμε εδώ, τον καταλυτικό ρόλο που έπαιξαν οι κινητοποιήσεις ενάντια στην αστυνομική βία και καταστολή με κορύφωση τη μεγαλειώδη διαδήλωση στη Νέα Σμύρνη, αλλά και τις δεκάδες ακόμη μικρότερες αλλά πολύ μαζικές συγκεντρώσεις και πορείες σε πόλεις και γειτονίες

σε όλη τη χώρα. Μια κοινωνική αντίδραση η οποία ξεκίνησε από ένα συμβάν (ξυλοδαρμός) το οποίο μπορεί να φαίνεται τυχαίο, όμως έχει από πίσω του την στάση της αξιοπρέπειας των ανθρώπων που στέκονται απέναντι στην κοινωνική αδικία μέσα σε κάθε στιγμή της καθημερινότητας. Μια στάση δηλαδή καθόλου τυχαία. Το ξέσπασμα της καταπιεσμένης κοινωνίας στη Νέα Σμύρνη και σε άλλες περιοχές, ενάντια στον μακρόχρονο εγκλεισμό που επιβλήθηκε εξαιτίας της κρατικής αδυναμίας για περίθαλψη και πρόνοια και τη διαχείριση της πανδημίας με βασικότερο εργαλείο το πτυσσόμενο γκλομπ των σωμάτων ασφαλείας, έβαλε ένα ξεκάθαρο όριο στην ασυδοσία της εξουσιαστικής ελίτ. Η πορεία των 10.000 ανθρώπων την επομένη της δεύτερης εκκένωσης της Πρυτανείας και η οργανωμένη αντιπαράθεση χιλιάδων ανθρώπων με την ωμή καταστολή έδειξαν ότι τα σχέδια τους ή καλύτερα τα όνειρά τους για εδραίωση της ολοκληρωτικής καταστολής θα παραμείνουν τέτοια. Είναι προφανές δε ότι η επιλογή να μένουν τα πανεπιστήμια κλειστά για ένα χρόνο είναι εξολοκλήρου πολιτική. Ο φόβος άλλαξε στρατόπεδο κι αυτό επιτεύχθηκε από αντιστάσεις οι οποίες ήταν ακηδεμόνευτες και αδιαμεσολάβητες και κανένας κομματικός ή άλλος μηχανισμός δεν μπόρεσε ούτε να τις εκφράσει ούτε να τις διαμεσολαβήσει, παρά τις εργώδεις προσπάθειες της κυβερνητικής αφήγησης να τις αποδώσει στην οργανωτικά και πολιτικά ανύπαρκτη νεολαία του ανύπαρκτου στον δρόμο κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Ακριβώς επειδή δεν διαμεσολαβήθηκαν, δεν μετατράπηκαν δηλαδή από κοινωνική δυναμική σε πολιτική εξαργύρωση, γι αυτό οι αγώνες αυτής της περιόδου πέτυχαν τόσα πολλά. Γιατί η αυτοοργάνωση των αγωνιζόμενων δεν είναι κάποιο κόλπο των αναρχικών όπως διατείνονται οι φτηνές «κριτικές» όσων ψάχνουν να ψέξουν κάποια φανταστική «ηγεσία» των αγωνιζόμενων, αλλά ο πιο αποτελεσματικός τρόπος αντιπαράθεσης με την εξουσία, καθώς διασφαλίζεται η αδυναμία όσων επιζητούν να ελέγξουν τις κοινωνικές δυνάμεις, να τις χρησιμοποιήσουν και να τις εκμεταλλευτούν να το πράξουν στα αλήθεια. Η σύγκρουση με το σύνολο των θεσμικών μεσολαβήσεων είναι ο μόνος τρόπος κάθε κινήματος να πετύχει τους στόχους του.

ο ρόλος των αναρχικών και η οργάνωση του αγώνα

Κλείνοντας αυτήν την τοποθέτηση κρίνουμε απαραίτητο να αναφερθούμε και στη στάση του οργανωμένου αναρχικού κινήματος, ώστε να σκιαγραφήσουμε από την πλευρά μας ποια κρίνουμε ότι πρέπει να είναι η συνεισφορά και η συμβολή του στο κίνημα της κοινωνικής απελευθέρωσης που έρχεται αντιμέτωπο με την επιβολή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Τι είναι και τι δεν είναι τι κάνει και τι δεν κάνει αυτός ο περίφημος αναρχισμός που πλανιέται σαν φάντασμα γύρω από τις πόλεις, τις γειτονιές και τα πανεπιστήμια, γύρω από τα δημόσια κτήρια, τις φυλακές και τα σχολεία υπερασπιζόμενος το πάθος για την ελευθερία;

Είναι ένα ζήτημα που πρώτο έθεσε στο τραπέζι το ίδιο το κράτος και ειδικότερα η συγκεκριμένη πολιτική διαχείριση της δεξιάς, συνεχίζοντας με το δικό

της στίγμα ότι άρχισε η προηγούμενη κυβέρνηση της αριστεράς. Είναι το κράτος, η κυβέρνηση, ο Χρυσοχοϊδης ως υπουργικό υποπόδιο της πρεσβείας που έβαλαν από την πρώτη στιγμή στο κέντρο – στο στόχαστρο της πολιτικής «νόμος και τάξης» το αναρχικό κίνημα, σχεδιάζοντας με κάθε λεπτομέρεια τη διάλυση του. Είναι το κράτος που όρισε ως νούμερο ένα εχθρό το αναρχικό κίνημα, εντοπίζοντας στους ανθρώπους τις δομές και τη δράση του τον εσωτερικό εχθρό που πρέπει παραδειγματικά να κατασταλεί. Δεν βαυκαλιζόμαστε ασφαλώς ότι το μπόι μας είναι ψηλότερο απ' τη σκιά μας και σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να πέφτουμε στην παγίδα να θεωρήσουμε ότι ο κοινωνικός αγώνας εξαντλείται στην αντιπαράθεση μεταξύ των αναρχικών και του κράτους στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής. Όμως από την άλλη πλευρά ποιος έχει ξεχάσει το «τελεσίγραφο» του υπουργού ΠΡΟ.ΠΟ. εναντίον των καταλήψεων τον χειμώνα του 2019 και το πώς έφαγε τα μούτρα του σε μια υπόθεση που ο ίδιος ανέδειξε ως βασική προτεραιότητα για την κυβέρνηση; Ποιος δεν έχει παρακολουθήσει πιο πρόσφατα ότι αυτοί που βασανίζονται στη ΓΑΔΑ από την αντιτρομοκρατική είναι οι αναρχικοί αγωνιστές, ποιος δεν γνωρίζει ότι αυτοί που κακοποιήθηκαν στο Γαλάτσι ήταν αναρχικοί σύντροφοι, ποιος μπορεί να αγνοήσει ότι κατά τη διάρκεια του αγώνα του Δ.Κ. συνελήφθησαν εκατοντάδες αναρχικοί μέσα σε λίγες μέρες από το κατελιμμένο υπουργείο υγείας, την παρέμβαση στα γραφεία της ΝΔ στην Αθήνα και από πολλές άλλες συγκεντρώσεις;

Ποιος κάνει πως δεν βλέπει ότι στον εορτασμό της 17^{ης} Νοέμβρη συνελήφθησαν δεκάδες στην Αθήνα στην απόπειρα κατάληψης του Πολυτεχνείου και στη Θεσσαλονίκη μεταξύ άλλων 3 σύντροφοι της ομάδας μας, ενώ συνολικά σε έξι συντρόφους μας επιβλήθηκε εκδικητικό πρόστιμο 300 ευρώ, όπως επίσης ότι την ίδια ώρα δεκάδες σύντροφοι μας είχαν αποκλειστεί από τεράστιες αστυνομικές δυνάμεις για μια ολόκληρη μέρα σχεδόν μέσα στις εστίες όπου υπερασπιζόντουσαν την απόφαση του Συλλόγου των Εστίων για δημόσια συγκέντρωση; Γιατί η Ελληνική Αστυνομία μόλις πριν λίγες μέρες στοχοποίησε 4 συντρόφους μας μεταξύ 21 συνολικά ατόμων με δήθεν διαρροή που έκανε στον επίσημο εκπρόσωπό της Λαμπρόπουλο, δίνοντας στη δημοσιότητα μέσω του in.gr του Μαρινάκη πινακίδες και ονόματα, συνδέοντάς τα με αδιανόητο τρόπο με υποτιθέμενες επιθέσεις εναντίον αστυνομικών στην Αθήνα; Ποιος μπορεί να αντιπαρέλθει ότι αυτή τη στιγμή 3 άνθρωποι μεταξύ αυτών τουλάχιστον ένας αναρχικός βρίσκονται στη φυλακή χωρίς το παραμικρό στοιχείο, ενώ ο ένας κρατείται ενώ υπάρχουν αδιαμφισβήτητα στοιχεία της αθωότητάς του; Ναι, όλα αυτά είναι γεγονότα που λαμβάνουμε σοβαρά υπόψιν μας και τα καταθέτουμε στο δημόσιο πεδίο, τα φέρνουμε ενώπιον της κοινωνίας που αγωνίζεται. Όχι για να κομπάσουμε για κάτι ούτε για να θυματοποιήσουμε τους εαυτούς μας, αυτό ειδικά σε καμία περίπτωση, αλλά για να καταδείξουμε ότι ο κόσμος δεν πρέπει να φοβάται να αντιπαρατεθεί στους δυνάστες του, να σηκώσει το κεφάλι. Φαίνονται πελώριοι όσο στεκόμαστε γονατιστοί. Κι ωστόσο παρόλα αυτά, όσα σύντομα περιγράψαμε, το κράτος δεν

κατόρθωσε τη διάλυση μας, δεν κατόρθωσε να αποξενώσει το αναρχικό κίνημα από τους κοινωνικούς αγώνες, δεν μπόρεσε να ξεπεράσει αυτόν τον σκόπελο και να επιτεθεί ακόμη πιο ολοκληρωτικά στην κοινωνική βάση. Γιατί; Στα σχεδόν 50 χρόνια που δρουν οι αναρχικοί στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό έχουν μάθει πολύ καλά στο πετσί τους την καταστολή, τις διώξεις, τις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια, τις σκευωρίες ακόμη και τους νεκρούς, όπως ο Μιχάλης Καλτεζάς και ο Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος ή ακόμα ο Χρήστος Τσουτσουβής, ο Μιχάλης Πρέκας, ο Χριστόφορος Μαρίνος και ο Λάμπρος Φούντας, που έπεσαν στον αγώνα για να αναφέρουμε μόνο κάποιους από αυτούς. Όλες αυτές οι μεθοδεύσεις επανέρχονται ξανά σήμερα, όμως δεν καταφέρνουν και πολλά. Κατά τη γνώμη μας ο αναρχισμός είναι πιο επικίνδυνος από ποτέ. Αποτυγχάνουν κυρίως γιατί πολεμάνε με ψέματα, όχι αυτά της αστυνομίας που είναι απολύτως δεδομένα και αναμενόμενα, αλλά το πολιτικό ψεύδος που μιλάει για μπαχαλάκηδες και γνωστούς – αγνώστους. Οι αναρχικοί αγωνιστές και αγωνίστριες σήμερα περισσότερο από ποτέ είναι πασίγνωστοι, όχι ασφαλώς ως τίποτε τηλεμαϊντανοί, αλλά εκεί που πρέπει να είναι στους συλλόγους και τα σωματεία, στις λαϊκές συνελεύσεις και τις γειτονιές σε κάθε έναν μικρότερο ή μεγαλύτερο αγώνα που ξεσπάει σε ολόκληρο το κοινωνικό φάσμα πάντα στο πλευρό των καταπιεσμένων, ως κομμάτι τους, πλάι στους μετανάστες, τους πρόσφυγες, τους εργαζόμενους που διεκδικούν, μαζί τους φοιτητές που αγωνίζονται, τις γυναίκες που εξεγείρονται, τους μαθητές που ονειρεύονται. Ο αγώνας μας δεν χωράει στις αφηγήσεις που βάζουν τους αναρχικούς να τσακώνονται με βιτρίνες, αναπαράγοντας μια βολική φιγούρα ενός αδιέξοδου αταβισμού.

Αντιθέτως οι πιο επικίνδυνες αντιλήψεις μας βρίσκουν τρόπο δυναμικής έκφρασης μέσα από την κοινωνική τους διεισδυτικότητα, όταν χτυπούν σαν ρεύμα αφύπνισης και έμπνευσης το κοινωνικό σώμα. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι όλες οι πολιτικές παρατάξεις από όλο το εύρος του πολιτικού φάσματος έχουν κάτι να υποσχεθούν, κάτι ελκυστικό και εύκολο, και πάρα πολλές φορές ο λαός έχει ακολουθήσει όλων των ειδών τις απίθανες υποσχέσεις, ακολουθώντας σωτήρες. Άλλοι θα έφερναν πλούτη κι ανάπτυξη, άλλοι θα εγκαθίδρυναν μια κοινωνία ισότητας που όμως κάποιοι τελικά αποδείχτηκαν πιο ίσοι από άλλους, ενώ άλλοι δεν δίστασαν να υποσχεθούν ότι οι καλύτερες μέρες θα έρθουν μέσα από γενοκτονίες και ξεκαθάρισμα του περισσευούμενων ανθρώπων. Πιο πρόσφατα είδαμε πως για χιλιοστή φορά ο κόσμος εξαπατήθηκε από όσους θα έσκιζαν τα μνημόνια, θα καταργούσαν τα ΜΑΤ και λίγο πολύ θα τσάκιζαν τον «νεοφιλελευθερισμό», όπως ανέφεραν εξωραϊστικά τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό χωρίς να το πάρει είδηση κανείς, γεμίζοντας αυταπάτες μια κρίσιμη κοινωνική μάζα που οδηγήθηκε στη βέβαιη ήττα, στην απογοήτευση και την αποστράτευση από την κοινωνική συμμετοχή. Αυτός ο κόσμος μαζί με χιλιάδες άλλους πληβείους βρίσκει μεγάλη δυσκολία να οργανώσει και να εκφράσει την οργή του. Εμείς λοιπόν από την πλευρά μας λέμε ότι δεν έχουμε τίποτε να

υποσχεθούμε και κανέναν σωτήρα να πιστέψουμε λέμε ότι η μόνη δυνατότητα που υπάρχει βρίσκεται στην κοινωνική αυτοοργάνωση, στη πίστη για συλλογική δράση των εργαζόμενων, των ανέργων των αποκλεισμένων και των αδύναμων. Σε κάθε πεδίο της κοινωνικής ζωής υπάρχει η δυνατότητα να φτιαχτεί μια κοινότητα αντίστασης όχι ασφαλώς για να επιζητήσει μια νησίδα αντίστασης κάπου για τον εαυτό της ή για ένα κομμάτι του κόσμου, πράγμα αδύνατον άλλωστε, αλλά για να πιάσει το νήμα της συνολικής αντίστασης, το νήμα του αγώνα για την ανατροπή του κράτους και του καπιταλισμού. Γιατί ότι έχουμε πετύχει μέχρι τώρα ακόμη και η πιο μικρή κατάκτηση έχει δοθεί με τους πιο σκληρούς αγώνες. Για να βρισκόμαστε σήμερα εδώ να κάνουμε με σχετική ασφάλεια απέναντι στις δυνάμεις ασφαλείας την εκδήλωση μας έπρεπε να προηγηθεί μια σύγκρουση με δεκάδες συλληφθέντες, με χτυπημένους και τραυματίες, έπρεπε να εδραιωθεί ένα κίνημα μέσα στους συλλόγους και τις σχολές, με σοβαρότητα, συνέπεια και πίστη. Δεν υπάρχουν ούτε νησίδες, ούτε ελεύθερα πάρκα, μόνο το δίκαιο του αγώνα και οι κοινωνικές ανάγκες. Εάν απομακρυνθούμε είτε από τις κοινωνικές ανάγκες λειτουργώντας το campus με όρους προσωπικής χρήσης ή ακόμη περισσότερο αν απομακρυνθούμε από τον αγώνα, νομίζοντας ότι η φυσική κοινωνική παρουσία είναι αρκετή, σύντομα η αποπολιτικοποίηση θα δημιουργήσει εκ νέου αποστράτευση και ακόμη πιο σύντομα το κράτος θα επιβάλλει τους όρους του με μεγάλη ευκολία. Όπου αποτυγχάνει η κοινωνική αυτοοργάνωση και ο συλλογικός αγώνας το κράτος εδραιώνεται με τους πιο αυταρχικούς όρους.

Απευθύνουμε, λοιπόν, ένα ανοιχτό κάλεσμα συστράτευσης στους μαθητές να πλαισιώσουν τις πρωτοβουλίες αγώνα, τα σχήματα πάλης που επιχειρούν να πυροδοτήσουν τις αντιστάσεις του μέλλοντος, τους φοιτητές να συμμετέχουν ενεργά στους φοιτητικούς συλλόγους για να αναπτύξουν ακόμη περισσότερο τον αγώνα μέσα κι έξω από τα πανεπιστήμια, να συγκροτήσουν τις ελευθεριακές συσπειρώσεις που μπορούν να εμπνεύσουν με τη δράση τους και το λόγο τους, χωρίς μικροπολιτικές σκοπιμότητες και άχρηστες ιεραρχίες. Τους εργαζόμενους να γνωρίσουν τον μαχητικό χαρακτήρα των σωματείων βάσης που έχουν δώσει σειρά αγώνων μέσα στις πιο σκληρές συνθήκες για το προλεταριάτο, τους ανέργους να συγκροτήσουν τα δικά τους οχήματα πάλης, ενάντια στην άμισθη και τη μισθωτή σκλαβιά, ενάντια σε όσους τους καθιστούν «περιττούς», στους μετανάστες και τους πρόσφυγες να εξακολουθήσουν να εξεγείρονται ενάντια στην πολιτική των στρατοπέδων συγκέντρωσης της εξαίρεσης και του θανάτου, στις γυναίκες να οργανωθούν σε συλλογικά σώματα αγώνα, ώστε η φωνή τους να δυναμώσει και να περάσει από τις καταγγελίες στη συνολική αντιπαράθεση με τον κόσμο του κράτους, των αφεντικών και της πατριαρχίας. Όλους τους καταπιεσμένους εξαιτίας της φυλής, του φύλου τους, του σεξουαλικού τους προσανατολισμού ή όσους η περιοχή που ζουν μπαίνει στο στόχαστρο της περιβαλλοντικής καταστροφής να συμμετάσχουν ενεργά στον αναρχικό αγώνα να επιδιώξουν τη σύνδεση των επιμέρους αγώνων με το όραμα μιας άλλης κοινωνίας με αλληλεγγύη, σεβασμό και αξιοπρέπεια, μια κοινωνία ελευθεριακή, κοινοτική και κομμουνιστική.

Για αυτόν τον αναρχισμό μιλάμε, για αυτό το ποτάμι ιδεών που μπορεί να συμπεριλάβει όλους τους ανθρώπους που επιθυμούν να πετάξουν από πάνω τους το ατσάλινο χέρι του κράτους, τη βίαιη κι ανυπόφορη ζωή που επιβάλλει ο κόσμος των εξουσιαστών, ο κόσμος του στρατού, της αστυνομίας, των παπάδων, των δικαστικών, των κυβερνόντων και των αντιπολιτευόμενων. Έναν αναρχισμό προσβάσιμο, λαϊκό, κοινωνικό, κατανοητό και μάχιμο. Που δεν πουλάει φτηνά το τομάρι του, που μπορεί να αποτελέσει την ιδέα που έχουν ανάγκη όσοι αποστρέφονται τη σημερινή δυστοπία. Έναν αναρχισμό που εκφέρει τις αρνήσεις ολόκληρες, ενώ κατασκευάζει άλλες τόσες πραγματικές καταφάσεις με τα εργαλεία που δίνει η συλλογική εμπειρία. Που κρατά τα μάτια του στη γη, επειδή επιθυμεί να κατακτήσει τους ορίζοντες, κι ακριβώς επειδή τον παρακινούν οι απελευθερωμένοι ορίζοντες έχει πιθανότητες να νικήσει εδώ στη γη. Γιατί προϋπόθεση του πραγματικού είναι η ουτοπία για όποιον ενδιαφέρεται να αλλάξει τον κόσμο. Έναν αναρχισμό που διαφυλάσσει τη δυνατότητα της κοινωνικής επανάστασης, καθώς είναι η μόνη ορατή σύνδεση με το αισθητό, έναν αναρχισμό που λειτουργεί ως καταφύγιο της ανθρώπινης ιδιότητας μέχρι αυτή να πυροδοτήσει το αναποδογύρισμα του κόσμου, μέχρι η επανάσταση μας να επινοηθεί ως μια ανάμνηση όχι του παρελθόντος αλλά του μέλλοντος! Μόνος αγώνας που χάθηκε είναι αυτός που δεν δόθηκε κι ο τρόπος αποτελεί ταυτόχρονα και τη λύση.

Ας σφίγγουμε το χέρι σε όποιον εξεγείρεται!

Πολιτική Τοποθέτηση από τον σύντροφο Άρη Τσιούμα, μέλος της Συλλογικότητας για τον Κοινωνικό Αναρχισμό «Μαύρο & Κόκκινο».